

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

**Της παράταξης «Ακαδημαϊκή Παρέμβαση»,
που εκπροσωπείται
στον Ενιαίο Σύλλογο Διδακτικού Ερευνητικού Προσωπικού του ΑΠΘ**

**Σχετικά με το Θέμα της ίδρυσης ή μη «Κατεύθυνσης Ισλαμικών Σπουδών»
στην Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ και την επικείμενη συζήτηση του στην
Σύγκλητο**

Αξιότιμε κύριε Πρύτανη,
Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι μέλη της Συγκλήτου,

Τα μέλη ΔΕΠ της «Ακαδημαϊκής Παρέμβασης», λαμβάνοντας υπόψη α) τις ανησυχίες και τις αντιδράσεις συναδέλφων β) το κοινωνικό, πνευματικό και πολιτισμικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο βρίσκεται και εξελίσσεται το Πανεπιστήμιό μας και γ) τα διεθνή γεγονότα που συμβαίνουν τον τελευταίο ιδίως καιρό στη Μέση Ανατολή και τον αντίκτυπό τους σε παγκόσμιο επίπεδο, επιθυμούμε με την παρούσα επιστολή να σας εκφράσουμε τις θέσεις μας σχετικά με το τεράστιο θρησκευτικής, επιστημονικής και εθνικής σημασίας θέμα της ιδρύσεως κατεύθυνσης Ισλαμικών Σπουδών στο Τμήμα Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου μας.

Σύμφωνα και με πληροφορίες που έχουμε από πολλούς συναδέλφους της Θεολογικής Σχολής, **τον περασμένο Μάρτιο (23) από τα (39) μέλη ΔΕΠ του Τμήματος Θεολογίας** ψήφισαν απόφαση με την οποία ιδρύεται κατεύθυνση Ισλαμικών Σπουδών στο Τμήμα τους εντός της Θεολογικής Σχολής. Κατά τον ίδιο μήνα, το έτερο Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, αποτελούμενο από (33) καθηγητές, αντιδρώντας έντονα και άμεσα στην απόφαση του Τμήματος Θεολογίας, ψήφισε σχεδόν ομόφωνα και δημοσίευσε απόφαση εναντίον της ιδρύσεως και λειτουργίας Ισλαμικών Σπουδών εντός της Θεολογικής Σχολής, εκφράζοντας τη θέση ότι δεν έχει αντίρρηση να ιδρυθεί και να λειτουργήσει Κατεύθυνση Ισλαμικών Σπουδών σε ελληνικό ΑΕΙ, όχι όμως στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ.

Φαίνεται επομένως, ότι μόλις περί τους (23) από τους (72) συνολικά καθηγητές της Θεολογικής Σχολής είναι υπέρ της ιδρύσεως και λειτουργίας Κατεύθυνσης Ισλαμικών Σπουδών στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ.

Επειδή μελετήσαμε το θέμα σε βάθος, με τη βοήθεια και ειδικών συναδέλφων από τη Θεολογική – απόψεις των οποίων μεταξύ άλλων σας μεταφέρουμε – και παρακολουθούμε τις εντάσεις και τις αντιδράσεις που υπάρχουν (θέσεις συναδέλφων, θέσεις της τοπικής Εκκλησίας, δημοσιεύματα, ομιλίες, άρθρα, ερωτήσεις στη Βουλή, ημερίδες, θέσεις πνευματικών ανθρώπων κ.ά.), είμαστε πεπεισμένοι ότι το θέμα αυτό είναι πάρα πολύ σοβαρό. Λόγω του ότι έχουμε την πληροφόρηση ότι πρόκειται να συζητηθεί στη Σύγκλητο άμεσα για να ληφθεί η απαιτούμενη απόφαση έγκρισης της

προτάσεως του Τμήματος Θεολογίας και, επομένως, ότι έχει φύγει πλέον από τα όρια της Θεολογικής Σχολής και γίνεται θέμα ολόκληρου του ΑΠΘ, θα θέλαμε παράλληλα με τις δικές σας επί του θέματος αντιλήψεις και πληροφορίες να σταθμίσετε και τους παρακάτω παράγοντες:

1. Η Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ είναι ορθόδοξη χριστιανική και όχι θρησκευολογική

Η Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου μας είναι μία από τις (4) πρώτες ιστορικές Σχολές που ιδρύθηκαν στο Πανεπιστήμιό μας, το 1925. Είναι γνωστή σε όλον τον κόσμο ως Ορθόδοξη Θεολογική Σχολή - και όχι φυσικά ως θρησκευολογική - λόγω των άρτια οργανωμένων Ορθοδόξων θεολογικών Σπουδών της, οι οποίες έως σήμερα προσελκύουν ικανό αριθμό αλλοδαπών φοιτητών, από περίπου 50 χώρες.

2. α) Εύλογο το αίτημα των Ιεροδιδασκάλων της Θράκης για σπουδές στην Ελλάδα

Οι Μουσουλμάνοι της Θράκης είναι Έλληνες πολίτες και δικαιούνται ισονομίας και ισοπολιτείας. Άρα οφείλει η Ελληνική Πολιτεία να παράσχει στους ιεροδιδασκάλους, που διδάσκουν το Κοράνιο στους μουσουλμάνους μαθητές, θεολογική κατάρτιση πανεπιστημιακού επιπέδου, για να αποφευχθεί έτσι η μετάβασή τους σε ισλαμικές χώρες, προκειμένου να σπουδάσουν την ισλαμική θεολογία.

Έκπληξη δημιουργεί το γεγονός ότι μόλις το 2014 έκλεισε η επί 40 χρόνια λειτουργήσασα στη Θεσσαλονίκη Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία, η γνωστή ως ΕΠΑΘ, η οποία, σε ανεξάρτητο από τη Θεολογική Σχολή χώρο και με την ευθύνη ειδικών καθηγητών και του Υπουργείου Παιδείας, εκπαίδευε έως πρόσφατα ιεροδιδασκάλους για τα σχολεία της μειονότητας της Θράκης. Η Σχολή διέθετε καθηγητές που δίδασκαν το Ισλάμ, ώστε να καταρτισθούν οι μουσουλμάνοι δάσκαλοι και να είναι ικανοί να διδάξουν το Κοράνιο. Η ΕΠΑΘ καταργήθηκε χωρίς δικαιολογία, αν και οι απόφοιτοί της στελέχωναν για αρκετά χρόνια τα σχολεία της μειονότητας στη Θράκη.

β) Επαναλειτουργία της ΕΠΑΘ

Αν το ενδιαφέρον για τις Ισλαμικές Σπουδές είναι αληθινό και χωρίς σκοπιμότητες, γιατί, αντί να επιχειρείται μία μη συμβατή μείξη του Ισλάμ με την Ορθοδοξία στη Θεολογική Σχολή, να μην επανιδρυθεί η ΕΠΑΘ; Θα μπορούσε, μάλιστα, να μετατραπεί από τριετούς σε τετραετούς φοιτήσεως, να γίνει δηλαδή ένα αυτοτελές πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Ισλαμικών ή Μουσουλμανικών Σπουδών και να στελεχωθεί από καθηγητές όλων των ειδικοτήτων που θα υπηρετούσαν αυτό τον σκοπό. Έτσι, θα μπορούσε να βρεθεί ένας συμβατός και ομαλός τρόπος να οργανωθούν οι Ισλαμικές Σπουδές με αξιοπρεπή σχεδιασμό και επιστημονικά κριτήρια, σε άλλο χώρο (ή

ίσως και σε άλλη πόλη) εκτός της Θεολογικής Σχολής και από τους κατάλληλους επιστημονικά αλλά και θρησκευτικά επιστήμονες.

γ) Αναρμόδια επιστημολογικός η Θεολογική Σχολή για την οργάνωση Προγράμματος Ισλαμικών Σπουδών

Σοβαρά ερωτήματα προκαλεί το γεγονός ότι, ως οι κατάλληλοι σχεδιαστές, επόπτες και διδάσκοντες των ισλαμικών σπουδών, που θα καταρτίζουν δασκάλους και θεολόγους του Κορανίου, θεωρήθηκαν οι ορθόδοξοι θεολόγοι της Θεολογικής Σχολής. Ερωτήματα επίσης υπάρχουν ως προς τα επιστημονικά και ακαδημαϊκά κριτήρια με τα οποία επιλέχθηκε η Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ για να ενταχθούν σ' αυτήν οι Ισλαμικές Σπουδές, σπουδές εντελώς άσχετες επιστημολογικά με τα γνωστικά της αντικείμενα. Γιατί και με ποια δικαιοδοσία, όμως, δεν υπολογίζει το Τμήμα Θεολογίας -ενώ προβλέπεται η σύμφωνη γνώμη του - τη θέση του συγκατοικούντος και αδελφού Τμήματος Ποιμαντικής; Πώς είναι δυνατό ένα Τμήμα να μην υπολογίζει σε τέτοιες ιστορικές και σοβαρές υποθέσεις τις επιφυλάξεις του αδελφού Τμήματος, με το οποίο μοιράζεται τους χώρους της Σχολής αλλά και με το οποίο κτίζουν από κοινού το κύρος, το μέλλον και την επιστημονική και θεολογική αξιοπιστία της Θεολογικής Σχολής; Πώς είναι δυνατό να μην γίνεται κατανοητό ότι το εγχείρημα αυτό της εμφύτευσης Ισλαμικών Σπουδών στη Θεολογική, θα προκαλέσει ανυπολόγιστη βλάβη, περιφρόνηση, υποτίμηση σε παγκόσμιο επίπεδο και στα δύο Τμήματα της Σχολής, αφού η ίδρυση ισλαμικών σπουδών σηματοδοτεί τη μετατροπή του σκοπού και του επιστημολογικού και ερευνητικού της περιεχομένου σε πολυθρησκειακό ή θρησκευτολογικό;

Τα ερωτήματα αυτά μάλιστα υπογραμμίζονται με την απόφαση του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, με την οποία τα μέλη ΔΕΠ του Τμήματος εναντιώνονται στην οργάνωση Ισλαμικών Σπουδών εντός της Θεολογικής Σχολής, με το ισχυρό επιχείρημα ότι η Θεολογική Σχολή, «κατά το επιστημονικό της περιεχόμενο και τον σκοπόν ιδρύσεως και λειτουργίας της, είναι επιστημολογικός αναρμόδια διά την οργάνωσιν προγραμμάτων σπουδών άλλων θρησκειών» και ότι «η αυτοτελής γνωστική περιοχή που θεραπεύει είναι οι σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία, ή η επί τη βάση της Ορθόδοξου Θεολογίας σπουδή του φαινομένου της Θρησκείας και του Χριστιανικού Πολιτισμού, ή του Πολιτισμού γενικότερα».

Για παράδειγμα και κατά αντιστοιχία, θα μπορούσε ποτέ να θεωρηθεί από τα μέλη ΔΕΠ της Ιατρικής Σχολής ως συμβατό για την επιστημονική αξιοπιστία της, να ιδρυθεί και να λειτουργήσει εντός της ερευνητικής της περιοχής, ένα Τμήμα ή μία κατεύθυνση Ομοιοπαθητικής, που θα απονέμει ισότιμα πτυχία Ιατρικής; Η απόφαση του Τμήματος Θεολογίας επομένως, αποδεικνύεται ότι αφενός δεν πληροί καμία επιστημολογική προϋπόθεση και αφετέρου αποτελεί ενέργεια που για πρώτη φορά συμβαίνει τόσο στην ιστορική παράδοση της Ορθόδοξης Θεολογίας όσο και στην ευρύτερη σύγχρονη παγκόσμια ακαδημαϊκή χριστιανική παράδοση.

Και θα μπορούσε να πει κανείς ότι η πρωτοτυπία και η Καινοτομία είναι θετική υπόθεση. Όμως όπως όλα τα πράγματα και τα θέματα έτσι και μία πρωτοτυπία είναι ανάγκη να είναι συμβατή με τις απαιτούμενες αξιακές και πνευματικές προϋποθέσεις αλλά και με την ιστορία του τόπου και του φορέα που την υποβάλλει.

3. α) Προσηματική η επίκληση εθνικών λόγων

Η επίκληση εθνικών ή πολιτικών λόγων, τους οποίους οι σχεδιαστές του εγχειρήματος, ορθόδοξοι θεολόγοι του εν λόγω Τμήματος προβάλλουν και επικαλούνται, εκτός του ότι είναι αβάσιμοι, είναι απαράδεκτοι όπως προβάλλονται και σε καμιά περίπτωση δεν έπρεπε να χρησιμοποιούνται, αφού μέσω αυτών καταστρατηγείται ο επιστημολογικός αλλά και ο θεολογικός χαρακτήρας της Θεολογικής Σχολής. Άλλωστε, η θεολογία της Ορθόδοξης Εκκλησίας ουδέποτε και για οιονδήποτε λόγο αποδέχτηκε τη μείωση, απεμπόληση ή αλλοίωση της υπαρξιακής της δομής για κοσμικούς, πολιτικούς ή εθνικούς λόγους. Σε κάθε περίπτωση, οι εθνικοί λόγοι μπορούν να αντιμετωπιστούν πολύ καλύτερα και χωρίς ενδεχόμενες παρενέργειες, με άλλο τρόπο.

β) Οι Ισλαμικές Σπουδές τραυματίζουν το διεθνές κύρος και αλλοιώνουν τη φυσιογνωμία της Θεολογικής Σχολής

Το Τμήμα Ποιμαντικής υποστηρίζει ότι η Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ. είναι διεθνώς γνωστή ως Σχολή, που κατά το επιστημονικό της περιεχόμενο και τον σκοπό ιδρύσεως και λειτουργίας της, καλλιεργεί τη σπουδή στην Ορθόδοξη Θεολογία. Γι' αυτό και προσελκύει φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν Ορθόδοξη Θεολογία από όλο τον κόσμο. Με την ανακοίνωση της ιδρύσεως της συγκεκριμένης Κατεύθυνσης Ισλαμικών σπουδών, τα μέλη ΔΕΠ του Τμήματος Ποιμαντικής γίνονται αποδέκτες έντονου φόβου, αμφισβήτησης και κριτικής, εντός και εκτός Ελλάδος, ως προς τον στόχο που θα έχει η Σχολή και το εκπαιδευτικό έργο που θα επιτελεί, γεγονός έντονα ανησυχητικό ως προς το επιστημονικό κύρος και την αξιοπιστία της Σχολής.

Η μονομερής απόφαση του Τμήματος Θεολογίας του Α.Π.Θ. δεν βασίζεται σε στέρεα επιστημολογικά και θεολογικά θεμέλια, ούτε λαμβάνει υπόψη τη βλάβη που υφίσταται η Σχολή εξαιτίας μιας περίεργης εμμονής μερίδας των καθηγητών του Τμήματος να προσφέρει αυτό που δεν έχει, αυτό που δεν μπορεί να κάνει, αυτό που δεν είναι συμβατό ούτε με την παλαιά ούτε με τη σύγχρονη Ιστορία της χριστιανικής Θεολογίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Από την άλλη πλευρά, οι μουσουλμανικές σπουδές στην Ελλάδα μπορούν να οργανωθούν σε άλλες συνθήκες, σε στερεότερες βάσεις, από καταλληλότερους παράγοντες και, το σπουδαιότερο, χωρίς να προσβάλλεται το ακαδημαϊκό ήθος, η θρησκευτική ελευθερία και η ιδιοπροσωπία της Θεολογικής Σχολής.

4. Ασύμβατη η χριστιανική με την ισλαμική Θεολογία

Η θεολογία του Ισλάμ είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη του Χριστιανισμού. Από μέλη ΔΕΠ της Θεολογικής επισημαίνεται ότι το Ισλάμ έχει και λατρεύει έναν άλλο Θεό, δεν αποδέχεται τον Τριαδικό Θεό (το τρισυπόστατον της Θεότητας, Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα) απορρίπτει θεμελιακούς όρους της ορθόδοξης Θεολογίας, όπως ότι ο Χριστός είναι Υιός του Θεού και Θεός, θεωρώντας ότι είναι ένας άνθρωπος – Προφήτης, αρνείται τη θαυματουργική Του Γέννηση, τη θεία του Μεταμόρφωση, τη Σταύρωση, την Ανάσταση, την Ανάλυση κ.ά., δεν δέχεται επίσης τη θεανθρώπινη καθώς και μυστηριακή δομή και λειτουργία της Εκκλησίας και φυσικά οι θέσεις του για το πρόσωπο, τον «άλλο», τις οικογενειακές και κοινωνικές αντιλήψεις είναι σε εντελώς άλλη βάση από εκείνες του Χριστιανισμού. Το επιχείρημα ότι οι δύο πληθυσμοί χριστιανοί και μουσουλμάνοι συμβιούν στη Θράκη ή σε άλλα σημεία του κόσμου με σεβασμό στην ετερότητά τους ή ακόμα το γεγονός ότι υπάρχει και είναι γόνιμο να υπάρχει διάλογος μεταξύ των δύο θεολογιών, της χριστιανικής και της ισλαμικής, είναι άλλη υπόθεση και δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι μπορεί να υπάρξει οντολογικά κοινός θεολογικός τύπος με κοινές συμβατές σπουδές των δύο θεολογιών.

5. Οργάνωση Ισλαμικών σπουδών ερήμην των Μουσουλμάνων ειδικών; Το πρόβλημα του σεβασμού της ετερότητας

Υπάρχει ένα σοβαρό θέμα, που αναδεικνύεται από το έτερο Τμήμα – το Ποιμαντικό – της Θεολογικής Σχολής: Πώς είναι δυνατό από πλευράς καθαρά επιστημονικής και θεολογικής να οργανώνεται στο ΑΠΘ Κατεύθυνση Θεολογικών Ισλαμικών Σπουδών ερήμην μουσουλμάνων ακαδημαϊκών επιστημόνων και θεολόγων, οι οποίοι δεν φαίνεται να είχαν ή να έχουν οποιαδήποτε συμμετοχή αποφασιστικής σημασίας στο σχεδιασμό του Προγράμματος Σπουδών και στα όργανα διοίκησης; Εύλογα, επομένως, δημιουργείται το ερώτημα, κατά πόσον μία τέτοια απόφαση πληροί επιστημονικά και ηθικά τις προϋποθέσεις της ακαδημαϊκής δεοντολογίας και κατά πόσον μπορεί να γίνει πιστευτό ότι ο σεβασμός στην ετερότητα των μουσουλμάνων, είναι πράγματι υπαρκτός στο σχεδιασμό ή στην πραγμάτωση ενός Προγράμματος που γίνεται γι' αυτούς αλλά χωρίς αυτούς!!

6. Διεθνής πρωτοτυπία ο συμφυρμός χριστιανικών και ισλαμικών σπουδών

Επισημαίνεται, ότι οι ισλαμικές σπουδές στο εξωτερικό οργανώνονται με τη σύσταση Ινστιτούτων ή Κέντρων με πλήρη ακαδημαϊκή αυτοτέλεια και ελευθερία, ενώ στελεχώνονται από εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό με τίτλους και μακρόχρονη θητεία στο πεδίο έρευνας της ισλαμικής θρησκείας. Ο συμφυρμός των Ισλαμικών Σπουδών με προτεσταντικές ή ρωμαιοκαθολικές Θεολογικές Σχολές, οι οποίες, ως γνωστό, προσφέρουν σπουδές επικεντρωμένες στο χριστιανικό τους δόγμα, αποκλείεται εκ προοιμίου σε όλες σχεδόν τις χώρες της Δύσεως. Κατά αντίστοιχο τρόπο, το φαινόμενο του

συμφυρμού θεολογικών σπουδών διαφορετικών θρησκευτικών αποχρώσεων δεν το συναντά κανείς διαχρονικά ούτε στις θεολογικές Σχολές του Ισλάμ ούτε όμως και σε εκείνες των άλλων ανατολικών θρησκειών.

Με βάση τα παραπάνω είναι σαφές ότι το θέμα είναι ανάγκη να μελετηθεί και να εξεταστεί από όλες τις πλευρές του με τη δέουσα προσοχή και σοβαρότητα, διότι καθώς φαίνεται και από την εμπειρία ξένων πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων, η λειτουργία Προγράμματος Ισλαμικών Σπουδών, υπό τη σκέπη μίας ετερόδοξης θεολογικής σχολής και με την ευθύνη επιστημονικού προσωπικού άσχετου με το αντικείμενο το οποίο καλείται να διδάξει, αποτελεί μία παγκόσμια πρωτοτυπία που είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα προκαλέσει τεράστια προβλήματα στη λειτουργία της Θεολογικής που θα επηρεάσουν και ολόκληρο το ΑΠΘ.

Η εμφύτευση ισλαμικών σπουδών σε μία σχολή, η οποία λόγω της ιδιαίτερης φυσιολογίας της δεν μπορεί να τις υποστηρίξει επιστημονικά ούτε να εγγυηθεί την αρτιότητα και την ακαδημαϊκή αυτετέλειά τους αποτελεί μία «ωρολογιακή επιστημολογική και θεολογική βόμβα», περικλείει σοβαρότατους κινδύνους, έχει σημαντικά μειονεκτήματα και τελικά μειώνει το επιστημονικό κύρος του ΑΠΘ.

Ως έχει μάλιστα διατυπωθεί σε κείμενο καθηγητή της Θεολογικής Σχολής «το θέμα της ίδρυσης των ισλαμικών σπουδών από το Τμήμα Θεολογίας θεωρείται ως το σοβαρότερο πρόβλημα που έχει να αντιμετωπίσει η Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης στο παρόν και στο προσεχές μέλλον, εάν υλοποιηθεί η ίδρυσή του», αφού «φαίνεται ότι ενορχηστρώνεται ένας αγώνας αλλοίωσης των θεολογικών σπουδών της Θεσσαλονίκης και η μεταβολή τους σε θρησκευτολογικές». Παράλληλα, εμείς θεωρούμε ότι ολόκληρο το ΑΠΘ, με την εισαγωγή Ισλαμικών Σπουδών στους κόλπους του, μπαίνει σε μία αδιέξοδη περιπέτεια, αν, μάλιστα, υπολογίσει κανείς και τις φρικτές σφαγές που συμβαίνουν στη γειτονιά μας και έχουν ως θεωρητική τους βάση το Κοράνιο, τις σπουδές του οποίου το Τμήμα Θεολογίας, με τόση εμμονή και βιασύνη επιθυμεί να εμφυτεύσει ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ στο ΑΠΘ.

Επισημαίνεται μάλιστα ότι το εγχείρημα αυτό του Τμήματος Θεολογίας είναι άστοχο και αναιρεί τη σχέση της όντως Θεολογίας με την αλήθεια της Εκκλησίας ως σώματος Χριστού και όχι ως κοσμικής διοικήσεως, αφού μπορεί να θεωρηθεί ως «ανεξαρτητοποίηση της Θεολογίας από την Εκκλησία», όταν μάλιστα «Θεολογία εκτός της Εκκλησίας δεν υπάρχει και Εκκλησία χωρίς Θεολογία δε νοείται.

Συμπερασματικά

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, θα θέλαμε, όχι μόνον ως Συνδικαλιστική Παράταξη, αλλά προπαντός εκφράζοντας τις απόψεις μεγάλης μερίδας πανεπιστημιακών δασκάλων, να σας τονίσουμε ότι **είμαστε σαφώς αντίθετοι στο ενδεχόμενο έγκρισης από τη Σύγκλητο του ΑΠΘ κατεύθυνσης Ισλαμικών Σπουδών στη Θεολογική Σχολή**. Κατά τη γνώμη μας δεν πρέπει η Σύγκλητος να συναινέσει και να εγκρίνει την εν λόγω απόφαση του Τμήματος Θεολογίας, ως πάσχουσα από πολλές πλευρές.

Το θέμα χρειάζεται πολλή μελέτη σε βάθος και πλάτος και σοβαρή στάθμιση όλων των παραμέτρων και των πιθανών συνεπειών που θα έχει στην πραγμάτωσή του. Μια τέτοια μελέτη με ευρεία ανταλλαγή απόψεων δεν έχει υπάρξει, το Ποιμαντικό Τμήμα έχει αγνοηθεί, ενώ επιχειρείται η εσπευσμένη λήψη μιας απόφασης υπο το κράτος εντυπώσεων. Είναι ανάγκη να ληφθεί υπόψη ότι υπάρχουν ισχυρές ενστάσεις, διαμαρτυρίες και μομφές που με αφορμή αυτό το θέμα κάνουν λόγο για απεμπόληση αρχών και αξιών αλλά και για έλλειψη αντιστάσεων έναντι νεωτερισμών που απειλούν τα παραδοσιακά ιστορικά, θρησκευτικά, πνευματικά και πολιτισμικά σύνορα της πατρίδας μας. Υπάρχουν πολλοί συμπολίτες μας που εμπιστεύονται ακόμη την αντιστασιακή δύναμη, το θάρρος και τον αντικειμενικό και επιστημονικό λόγο των Ακαδημαϊκών δασκάλων ως Δημοσίων Λειτουργών, τους οποίους το ΑΠΘ δεν είναι σωστό να διαψεύσει με μια τέτοια εσπευσμένη και ατεκμηρίωτη επιστημονικά και εθνικά απόφαση. Είναι ανάγκη ακόμη το ΑΠΘ να εκτιμήσει, με την απαιτούμενη σοβαρότητα και σφαιρικότητα, το θέμα σε σχέση με πρόσωπα, τάσεις, θεσμούς και καταστάσεις, πριν εμπλακεί με αποφάσεις του σε αυτό.

Στην κατεύθυνση αυτή, κατά τη γνώμη μας, δεν έχει κανένα λόγο για παράδειγμα, να συγκρουστεί η νέα Σύγκλητος και οι νέες Πρυτανικές Αρχές με την τοπική Εκκλησία αλλά και με το πλήθος χριστιανών που αντιδρούν έντονα και μόνον στο άκουσμα αδιάκριτα της φράσης «Ισλαμικές Σπουδές στο ΑΠΘ». Ας σημειωθεί ότι όλοι αυτοί, είναι απογοητευμένοι από την απόφαση/εισήγηση μερίδας καθηγητών του Θεολογικού Τμήματος, που φαίνεται να αγνοεί - όπως ισχυρίζονται - αφενός την ιστορία χιλιάδων Αγίων Νεομαρτύρων, που για την πίστη τους μαρτύρησαν παλαιότερα στην πατρίδα μας με τους πιο βίαιους θανάτους από ισλαμιστές και αφετέρου και την αρνητική σημερινή συγκυρία με όσες αγριότητες διαπράττονται από φανατικούς ισλαμιστές στην «γειτονιά» μας, στη Μέση Ανατολή και αλλού, στο όνομα του Κορανίου, το οποίο ωστόσο, με τόση παρορμητικότητα, χωρίς ειδική γνώση και χωρίς διάκριση τα 23 μέλη ΔΕΠ της Θεολογικής σχεδιάζουν και προγραμματίζουν να διδαχθεί στη Θεολογική με τη δική τους εποπτεία ή συμμετοχή.

Δεν μπορεί να μην λάβουν υπόψη επίσης τα όργανα της διοίκησης του ΑΠΘ τις απόψεις του ετέρου Τμήματος της Θεολογικής Σχολής, του Ποιμαντικού, και των μελών ΔΕΠ που το απαρτίζουν, που με ισχυρά επιχειρήματα αντιτίθενται στη δημιουργία τέτοιας κατεύθυνσης στη Θεολογική Σχολή, αναλογιζόμενα και ότι παρά τη θέλησή τους αναγκάζονται να καταπιέσουν την ακαδημαϊκή τους ελευθερία και να συμβιώσουν στον ίδιο χώρο -με τις όποιες συνέπειες μπορεί να επιφέρει αυτό- με ό,τι χωρίς διάκριση ετοιμάζει ερήμην τους το Τμήμα Θεολογίας. Δεν μπορεί να μην λάβει υπόψη επίσης την σύγχυση που θα δημιουργηθεί για τους φοιτητές της Θεολογικής και τα ακαδημαϊκά/επαγγελματικά δικαιώματά τους, που από ότι φαίνεται θα παίρνουν το ίδιο Πτυχίο με τα ίδια δικαιώματα διορισμού με τους μουσουλμάνους της κατεύθυνσης ισλαμικών σπουδών, αφού και αυτοί θα είναι σύμφωνα με το Πρόγραμμα, φοιτητές της χριστιανικής Θεολογικής Σχολής. Είναι σαφές, επομένως, ότι πρόκειται για ένα πολύπλευρο και σπουδαίο θέμα, με μεγάλες και ευρύτερες επιστημονικές, ιστορικές, εθνικές, θρησκευτικές και

κοινωνικές διαστάσεις και προεκτάσεις, που απαιτεί όχι μόνον υπευθυνότητα, νηφαλιότητα και προσεκτικούς χειρισμούς αλλά και βαθύτατη γνώση όλων των εμφανών και αφανών παραγόντων που το δημιούργησαν και το προωθούν.

Έχοντας αυτά υπόψη, θεωρούμε ότι, κακώς ενεπλάκη το ΑΠΘ, ενώ θα πρέπει οι υπεύθυνοι του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, με τη συνεργασία ειδικών - και όχι των μη ειδικών, όπως αναφέραμε παραπάνω – και εκπροσώπων των ενδιαφερομένων, να επεξεργαστεί μία κατάλληλη και λειτουργική λύση - χωρίς να αποκλείεται και η επαναλειτουργία και αναβάθμιση της ΕΠΑΘ - προκειμένου να ικανοποιηθεί η εύλογη ανάγκη των Ελλήνων Μουσουλμάνων για πανεπιστημιακού επιπέδου εκπαίδευση των Ιεροδιδασκάλων τους.

Με εκτίμηση

Για την Ολομέλεια της «Ακαδημαϊκής Παρέμβασης»
Οι εκλεγμένοι εκπρόσωποί της στο Δ.Σ του ΕΣΔΕΠ - ΑΠΘ

Καρακωνστανόγλου Βενιαμίν, Μέλος ΔΣ ΕΣΔΕΠ

Χατζητόλιος Απόστολος, Γραμματέας ΔΣ ΕΣΔΕΠ